

**[Kristen Amby.]**

geri og privat Byggeri, stiger Grundene, uden at de behøver at være købt; Grundene stiger meget, meget stærkt, fordi man saa ved, at der skal til at foregaa noget.

Jeg haaber, at Formanden undskylder, at jeg har omtalt dette, selv om det ikke vedrører selve Lovforslaget, men det er, fordi det er klart, at netop naar vi gennemfører en Ændring i Grundstigningsskylden, vil man sige: I rammer jo ikke dette; men jeg tror, man vil kunne faa dette Problem løst, hvis man gennemfører en anden Skattepraksis.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget, ikke til hurtig Behandling — det kan jeg ikke —, men velvillig Behandling. Jeg tror, at det var klogt, om dette Lovforslag fik Lov at ligge nogen Tid, saa man i Rigsdagen og ikke blot i Kommissionen faar Lejlighed til at se paa Lovforslagets almindelige Principper og Enkeltheder.

**Fuglsang:** I den lange Række af Skatter, som Rigsdagen har behandlet i Løbet af de sidste 1½ Aar, er vi nu naaet til Grundværdistigningsskylden, men man kan med rolig Samvittighed sige, at medens den højtærede Finansminister har haft en fast Haand, der ikke rystede, naar det gjaldt Smaakaarsfolks saakaldte Pengerigelighed, synes den højtærede Finansministers Haand her, som for øvrigt i mange andre Tilfælde, hvor det drejer sig om virkelig farlig Pengerigelighed som Krigstidens Formuestigninger o. lign., at have været adskilligt mere blid og nænsom.

Lovforslaget drejer sig om et af de meget typiske Spekulationsfænomener, om at ramme den Grundspekulation, der trives frodigt omkring Storbyerne og lægger sig kvælende og lammende paa Byggeriet og hindrer en sund Udvikling af vore Byer. Lovforslagets Formaal skulde bl. a. være at hindre denne Grundspekulation, at inddrage den samfundsskabte Værdistigning til Samfundets Kasser og derigennem være medvirkende til at tvinge de nødvendige Byggegrunde frem. Det er for øvrigt meget betegnende at sammenligne dette Lovforslag med den Kendsgerning, at man netop i Øjeblikket behandler nye indirekte Skattebeløb, som andrager i hvert Fald 130 Mill. Kr. Netop paa denne Baggrund er det rimeligt, at man har imødeset ogsaa dette Lovforslag med ret store Forventninger, men man kan roligt sige, at disse Forventninger ikke er blevet indfriet.

Men for at komme til selve Lovforslaget og for at tage de positive Sider først, er

der trods alt sket visse tekniske Forbedringer, saaledes i den nye § 3, der muliggør en mere retfærdig Fordeling af Grundbeløbene, naar en Ejendom udstykes i flere Lodder. En vigtig Forandring er ogsaa den nye § 8, hvis Formaal, som allerede omtalt fra denne Talerstol, er at sikre, at det ikke er Køberen, men at det virkelig er Sælgeren, som kommer til at forrente den Grundværdistigning, som allerede er paa Ejendommen paa det Tidspunkt, Købet finder Sted. Det rimelige heri er saa aabenbart, at disse Synspunkter har fundet Tilslutning fra alle Sider. Om saa de forskellige Regler, der er foreslaaet i denne nye § 8, i alle Tilfælde vil vise sig effektive nok, kan maaske være et Spørgsmaal, men et Spørgsmaal, som sikkert det Udvalg, jeg ventur vil blive nedsat, vil behandle grundigt. I alle Tilfælde er det et betydeligt Fremskridt hen imod at lægge Grundværdistigningsskylden der, hvor den hører hjemme, og hvis denne Grundværdistigningsskyld virkelig var effektiv og virkelig blev lagt paa Sælgeren i Form af et Afslag i Prisen, vilde den ogsaa derved virke som en Bremse paa Prisstigningerne. Men en Betingelse for dette er det jo rigtig nok ogsaa, at de samfundsskabte Grundværdistigninger virkelig bliver inddraget, og dette er langtfra Tilfældet ved det Lovforslag, vi her behandler.

Dette Lovforslag er paa vigtige Omraader ikke en Forbedring, men snarere en Forringelse af de nuværende Lovgivningsregler. Allerede § 1 fastholder de Bestemmelser fra den hidtil gældende Lov, der siger, at ikke hele Grundværdistigningen beskattes, men kun Halvdelen af det Beløb, som det hedder i Lovforslaget, hvormed Grundværdien med Fradrag for Forbedringer overstiger Grundbeløbet med de i Medfør af § 4 givne Tillæg. Vi vil, hvad dette angaar, fastholde det Synspunkt, at ikke blot den halve Stigning, men den fulde Stigning maa beskattes, selvfølgelig med Fradrag for Forbedringer. Det ærede Medlem Hr. Hans Conrad Koefoed tilraadede en vis Forsigtighed med Hensyn til at gaa saa vidt som at beskatte den fulde Stigning og motiverede det bl. a. med, at en saa voldsom Beskatning i nogen Grad kunde komme bag paa de gamle Grundejere. Jeg tror, at Menneskenes Børn i dette Land efterhaanden er blevet noget forhædede; der skal temmelig meget af nye Skatter til, for at de virkelig bliver overraskede. Men desuden, en stigende Grundværdiskat behøver faktisk ikke at betyde, at Skatteyderens samlede Skattebyrde bliver forøget; hvis man ikke simpelt hen gaar ud fra, at man ønsker at